

Kedves Testvérek!

A mai evangéliumban nagyon hangsúlyosan jelenik meg – főképpen a szakaszunk elején – az, hogy „aki szeret engem, megtartja a tanításomat, aki megtartja a tanításomat, az szeret engem”. A kérdésünk, hogy tanítás megtartása, hogyan fejezi ki, Isten felé való szeretetünket, vagy a Jézus felé való szeretetünket. A Jézus iránti szeretetből hogyan következik az, hogy majd akkor megtartjuk az Isten tanítását. Jézus azt mondja, ha fontos vagyok nektek, akkor most nem szomorkodtok amiatt, hogy elmegyek. Jézus azt fogalmazta meg, nem egyszerűen csak meghalok, hanem el fogok menni a mennyei Atyához, aki nekem fontos, és aki nektek is fontos, és akinek ti fontosak vagytok.

Egy héttel és két héttel ezelőtt olvasott evangéliumban, Jézus nem a tanításról beszél, csak a szeretetről beszélt. Tulajdonképpen most az elmeneteléről beszél. Hát egész pontosan, világosan így beszél, hogy „Elmegyek a mennyei Atyához. Ott én helyet készítek nektek azért, hogy ti ott legyetek, ahol én vagyok, mert én a mennyei Atyánál leszek. Azért ha ti szeretnétek engem, akkor örülnétek, hogy majd együtt leszünk. Én most majd elmegyek, és nektek helyet készítek, hogy ti is ott legyetek, ahol én vagyok.” Itt arról tanításról van szó, hogy „Én nektek elküldöm a Szentlelket, hogy a Szentlélek majd mindent eszetekbe juttasson, amit én mondtam nektek.” Tehát Jézus beszédének, ez itt a szíve és lelke.

Jézus azt mondja: „Mindezt azért mondom el nektek, én ezt előre elmondom nektek, hogy amikor velem ez megtörténik, akkor ti fönn tudjátok tartani a velem való bizalmi kapcsolatot.” Azt a nagyon személyes bizalmi kapcsolatot, amit így mond a Szentírás, hogy „Higgyetek! Hogy amikor ez megtörténik, amikor én meghalok, akkor ti higgyetek, hogy ti bízzatok bennem, hogy ezt a nagyon személyes bizalmi viszonyt egy nagyon nehéz élethelyzetben is képesek legyetek elevenen őrizni magatokban.”

Jézus mit akar hangsúlyozni a mai evangéliumban is. Olyan izgalmas ennek az evangéliumnak a vége, hogy azt mondja Jézus: „Előre elmondom nektek, hogy majd amikor megtörténik, és a jelenben lesztek, akkor pontosan tudjátok, hogy én ezt már a múltban elmondtam.” Jézus beszél a vele való személyes bizalmi viszonyról. Azt mondja, hogy ez a vele való bizalmi viszony átöleli a múltat, átöleli a jelent és átöleli a jövőt. Mint ahogy az emberben a múlt, a jelen és a jövő egyszerre jelen van. Az emberben jelen van, az Istennel való kapcsolatának a múltja, és ott van az Istennel való jövője, benne lehet a jelen reménye. Ha szeretnénk, hogy eleven legyen bennünk az a személyes bizalmi kapcsolat Jézussal, elfogadjuk-e az ő tanítását, ez őriz-e bennem bizalmat a múltra vonatkozóan, a jelenre vonatkozóan és a jövőre vonatkozóan.

Milyen érdekes, hogy vannak sokan, akik azt mondják, hogy mi keresztények vagyunk és hiszünk, de a hitük főképpen a múltra vonatkozik. Nemcsak a múltra vonatkozik, hanem mások hit tapasztalatára alapul. A hit tapasztalatát először szüleinknél tapasztaljuk meg. A bibliából megismert hit az ószövetségben jelentkezik először: Ábrahámmal és Izsákkal és Jákobbal, majd így volt az apostolokkal, hogy amit ők a múltra vonatkozóan hittek, az élő volt a jelenben is, és táplálta a reményüket? Még ha ez remény gyenge is volt. Hogyan kapcsolódik énhozzám a jelenben, a Jézussal való kapcsolatomban és az én reményemhez?

Sokan azt mondják: „Hát én nagyon bízom Istenben. Én hiszek Istenben, és tudom, hogy van odaát, és a halállal nincs mindennek vége. Isten üdvözít, és én nagyon remélem, hogy ez így lesz, és tudom, hogy Ő szeret engem.” Azt is lehetne mondani, hogy azt mondani, hogy hiszek Istenben, aki majd helyet készít nekem.

Tehát létezik az a fajta hit, ami éppenséggel csak a múltra, vagy csak a jelenre, vagy csak a jövőre összpontosít. Ezek erőtlenek, és ezért nagyon kiszolgáltatott az ilyen ember. Nem elég erős ahhoz, hogy amikor a jelenben az életnek a valós megpróbáltatásai lesznek, akkor az történjen, amiről Jézus beszél, hogy azt mondja: „Ha majd ez megtörténik, én arra vágyok, hogy ti ott is fönn-tartsatok velem a bizalmi viszonyt, ott, amikor a legsötétebb lesz. Ott, amikor éppen meghalok, ott, amikor még a sírban vagyok, ott, amikor azt gondoljátok, hogy minden remény szertefoszlott. Ott, amikor azt gondoljátok, hogy a múlt összes ígérete most hullott a porba. Mindezt azért mondom nektek, hogy ti ott, a jelennek a legsötétebb vermében is tudjatok bennem bízni, hogy ti bízzatok bennem.”

Érdeemes táplálni magunkban, akkor pont azt, ahogyan Jézus erről beszél, hogy ragaszkodjunk a hitünk múltbéli tapasztalataihoz, az egy erőforrás. Isten hogyan már, miként segített nekem, és hogyan volt velem és velünk. Hogy a jelennek azt a sokféle bizalmi helyzetét, hogy átéljük, hogy igen, bízunk, tudjuk, hogy az sokszor olyan, hogy tényleg nem látunk se előre, se hátra, semerre, és mégis de jó volt, hogy akkor nem adtuk föl, mert öt perc múlva, meg öt óra múlva, meg öt év múlva kiderült, hogy de jó volt, hogy nem adtuk föl Jézussal való kapcsolatunkat. Ebben benne van az is, hogy Krisztus bizalmával irányulunk a jövőre.

A személyes bizalmi viszonyunkat fönntartjuk a múltra, a jelenre és a jövőre, a múltunkra, a jelenünkre és a jövőnkre vonatkozóan. Van a tapasztalat, van a tapasztalatnak értelme, hogy ez hogyan függ össze és kapcsolódik az Istennel, a Jézushoz fűződő viszonyunkkal? Ez három külön lépés. És megint szeretném megmutatni nektek, hogy ezt a három lépést mennyire fontos újból és újból a jelenben, a különböző

élethelyzeteinkben végig járni. Valami olyasmi helyzetre, amikor tényleg meg tudunk rendülni, amikor esetleg halálfélelmünk volt, amikor aggódunk és bizonytalanok vagyunk, és nem tudjuk, hogy hogyan lesz, és Jézus azt mondja „Én előre elmondom nektek, hogy amikor majd ez lesz, akkor ti továbbra is bízzatok bennem.”

Mindez hogyan kapcsolódik bennem össze a Jézussal való személyes bizalmi viszonyommal. Például úgy, hogy éppen szenvedek, bizonytalan, nem ragozom, hogy egyszer csak megjelenik bennem a hála. Például elkezdek hálás lenni Istennek és Jézusnak, hogy mennyire szörnyű lenne úgy szenvedni, hogy tudom, hogy nincsen múltunk, jelenünk és jövőnk együtt. Hát milyen reménytelen lenne? Ha én azt gondolnám, hogy a legrosszabb dolog az lenne, még meg is halhatok. Hát ez annyira szörnyű lenne. Hát akkor mi van? Meghalok és mindennek vége? Vége a kapcsolatoknak, a szeretetnek, mindennek vége? Ez szörnyű, bele se merek gondolni.

Ha ez bennem összekapcsolódik a Jézussal való bizalmi viszonyommal, akkor egyszer csak ráébredek arra, hogy nem tud olyan történni, ami engem elszakíthatna Jézustól, és a szó lényegi értelmében elszakíthatna engem a szeretteimtől. Mert még az is lehet, hogy én távozok, és ez egyáltalán nem jelenti azt, hogy én a szeretteimtől el fogok szakadni. Például azért, mert Jézus azt mondja: „Ti lehet, hogy azt látjátok majd ott, hogy én meghaltam. De én már most mondom nektek, hogy amikor én nem vagyok itt köztetek és meghaltam, ti tudjátok, hogy én az Atyához mentem, hogy ott legyek az Atyával és nektek helyet készítek, hogy aztán majd eljöjtek hozzátok, mert ti sem csak meghaltok, hanem az történik, hogy akkor én eljövök értetek, és titeket elviszlek magammal, hogy ti is ott legyetek, ahol én vagyok.” Erre mondja a Szentírás azt, hogy „Halál, hol a te fullánkod?”

Tehát akkor a tanításról van szó, a szeretetről van szó, rólad van szó, meg Jézusról van szó. Ha valaki ebben a személyes bizalmi viszonyában nem csinál mást, csak mindig tapasztal és átél anélkül, hogy a tapasztalat és átélés összekapcsolódna az értelemmel, jelentéssel, jelentőséggel és a Jézussal való kapcsolattal, akkor a szenvedésben csak a szenvedés marad, akkor nagyon nehéz lesz. Pont ott nem fogok tudni bízni, vagy pont ott azt gondolom, hogy Isten elhagyott, vagy pont még eszembe jut egy gondolat, hogy talán ez valami büntetés, vagy pont azt gondolom, hogy lehet, hogy a remény hal meg utoljára.

Azért merek átélni bármit, de bármit, mert annak számomra föl tud tárnulni a jelentése, a jelentősége és a kettő összekapcsolódik egymással, és pont a tapasztalatból kristályosodik ki a jelentés és a jelentőség, majd kötődik össze a Jézussal, való kapcsolattal. Lehetséges, hogy valaki a súlypontot csak a harmadikra teszi, hogy Jézus ezt mondta, és úgy mondta, és mi az egyház tanítása. Akkor ezt ő nagyon-nagyon-nagyon tudja; nincs személyes jelentés, és nem kapcsolódik össze a saját személyes élettapasztalataival. Ahogy az egyik hívő találóan megfogalmazta, „Atya megmondom, mi az én bajom: hiszek én Istenben, de nem bízom benne.”

Olyan szép az, amikor a bizalmunknak az a jellege, hogy múlt, jelen és jövőben is tudunk Jézusban bízni. A tapasztalatban is ott van, az értelem adásban is ott van, és a Jézussal való bizalmi viszonyomban is ott van. Ahogy átkötöm mindezt, és átkötődik valahogy a szenttel és a szakrálissal és a lelkeséggel. Egyszer csak történik valami nagyon izgalmas. Hogy amit eddig úgy gondoltam, hogy: „Most hogy vagyunk a tanítással?”, Egyszer csak ez a tanítás hirtelen úgy tűnik föl számomra, hogy az valami olyasmi, hogy Jézus megkér engem, hogy „Te kérlek, tedd meg nekem!” Hogy valójában ez az, amit így szoktunk hívni, hogy Jézus ebben a személyes bizalmi viszonyban odajön hozzám és azt mondja, hogy „Légy szíves, tedd meg, kérlek nekem, mert énnekem nagyon fontos lenne ez. Én nagyon szeretlek téged, és tudom, hogy neked mi fontos.”

Akkor mi lesz az, amiről így beszélünk, hogy „a szeretet”, hogy egyszer csak az pedig valami ilyen jelleget ölt, hogy én, hát ez pont tőled kérem, hogy nekem a legjobban az, és úgy esne, ha ezt te megtennéd, hát pont nekem megtennéd. Annyira jól esne, ha ezt nekem meg tudnád tenni. És én is arra törekszem, hogy neked pont megtegyem, hogy én neked, és én te érted, és te én értem. És ezért akkor már nem a törvény és a szeretet és a halál és a megpróbáltatás, hanem én és te, te és én.

Ezért egyszer csak a hívő ember valahogy ide tud elérkezni, hogy akármilyen is történik, megszületik bennem egy-két szó, amit így lehetne kimondani, hogy mi szeretjük egymást.